

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВИЙ СТАТУС СУБ'ЄКТІВ ЗАГАЛЬНОЇ КОМПЕТЕНЦІЇ З ПРОТИДІЇ ОРГАНІЗОВАНИЙ ЗЛОЧИННОСТІ В УКРАЇНІ

ADMINISTRATIVE AND LEGAL STATUS OF GENERAL COMPETENCE SUBJECTS OF COMBATING ORGANIZED CRIME IN UKRAINE

Доценко О.С., к.ю.н., доцент,
професор кафедри публічного управління та адміністрування
Національна академія внутрішніх справ

Стаття присвячена висвітленню однієї з актуальних проблем адміністративного права та управління – визначенню суб'єктів забезпечення протидії організованій злочинності в Україні та їхньої компетенції й повноважень (адміністративно-правового статусу) із цих питань, вирішення яких має основоположне значення для здійснення протидії організованій злочинності.

У статті звернута увага на те, що невизначеність керівництва держави і правоохоронних органів щодо протидії організованій злочинності, яка проникла в усі сфери суспільного життя, державного управління, правоохоронні й судові органи, органи місцевого самоврядування, призводить до певних складнощів із вирішення завдань щодо протидії організованій злочинності.

У статті розглядаються фундаментальні засади розуміння й удосконалення системи суб'єктів протидії організованій злочинності та їхнього адміністративно-правового статусу із цих питань. Ураховуючи напрями протидії організованій злочинності, окремі думки науковців, власний досвід, пропонуємо систему суб'єктів протидії організованій злочинності поділити на три категорії: 1. Органи загальної компетенції, що виробляють і забезпечують реалізацію політики протидії організованій злочинності. 2. Органи галузевої (функціональної) компетенції, які покликані здійснювати протидію організованій злочинності. 3. Органи змішаної компетенції, котрі здійснюють протидію організованій злочинності в певній сфері під час виконання своїх основних функцій і для яких протидія організованій злочинності не є їхнім основним завданням.

Водночас стаття присвячена лише першій категорії суб'єктів протидії організованій злочинності, яким належить прерогатива визначення внутрішньої й зовнішньої політики держави, складником якої є й політика вироблення державного механізму протидії організованій злочинності, здійснення цього процесу на місцях. До таких суб'єктів зараховано Верховну Раду України, Президента України, Кабінет Міністрів України, місцеві державні адміністрації та органи місцевого самоврядування.

Ключові слова: організована злочинність, суб'єкти протидії, адміністративно-правовий статус.

The article is devoted to the coverage of one of the urgent problems of administrative law and management – the definition of subjects of combating organized crime in Ukraine and their competence and authority (administrative-legal status) on these issues, the solution of which is fundamental for combating organized crime.

The article draws attention to the fact that the uncertainty of the leadership of the state and law enforcement agencies in countering organized crime, which has penetrated into all spheres of public life, public administration, law enforcement, judicial authorities and local self-government bodies leads to certain difficulties in solving tasks of combating organized crime.

The article discusses the fundamental principles of understanding and improving the system of combating organized crime subjects and their administrative and legal status on these issues. Considering the directions of combating organized crime, individual thoughts of scientists and own experience of the author of the article, it is proposed to divide the system of combating organized crime subjects into three categories: 1. General competence bodies that produce and ensure the implementation of the policy of combating organized crime. 2. Bodies of sectoral (functional) competence, which are designed to counter organized crime. 3. Bodies of mixed competence that counter organized crime in a specific area while performing their core functions, and counteracting of organized crime is not their main task.

At the same time, the proposed article is devoted only to the first category of subjects of combating organized crime, which have the exclusive right to determine the domestic and foreign policy of the state, part of which is the policy of developing a state mechanism to combat organized crime and implementation of this process locally. These entities include: The Verkhovna Rada of Ukraine, the President of Ukraine, the Cabinet of Ministers of Ukraine, local state administrations and local governments.

Key words: organized crime, subjects of counteraction, administrative and legal status.

В Україні продовжується реформування правоохоронної системи для функціонування демократичної, правової держави, але на цьому шляху є певні проблеми політичного, управлінського, теоретичного, правового тощо характеру. Однією з таких проблем є невизначеність керівництва держави й МВС України щодо протидії організованій злочинності, яка проникла в усі сфери суспільного життя, державного управління, правоохоронні та судові органи, органи місцевого самоврядування. І це робить проблему протидії організованій злочинності надзвичайно складною.

За таких обставин виникла нагальна необхідність у розгляді фундаментальних засад розуміння й формування адміністративно-правового механізму протидії організованій злочинності, включаючи й удосконалення системи суб'єктів протидії організованій злочинності та їхнього адміністративно-правового статусу.

Підґрунтям для подальшого дослідження проблем адміністративно-правового статусу суб'єктів протидії організованій злочинності стали наукові праці В.Б. Авер'янова, Л.І. Аркуші, О.М. Бандурки, І.І. Басецького, В.Т. Білоуса, М.Г. Вербенського, В.М. Гарашука, В.Д. Гвоздецького, О.В. Головкина, В.Л. Грохольського, О.Ф. Долженкова, А.Д. Дорошенка, О.О. Дульського, В.В. Дурдинця,

А.П. Закалюка, С.М. Іншакова, О.Г. Кальмана, М.І. Камлика, І.П. Козаченка, А.Т. Комзюка, М.В. Корнієнка, Я.Ю. Кондратьєва, О.В. Копана, О.В. Кузьменко, Є.В. Курінного, Б.В. Лизогуба, О.Н. Литвака, В.І. Литвиненка, В.В. Лунєва, Є.І. Макаренка, Н.Є. Міняйла, С.С. Мірошниченко, Т.М. Міщенко, М.І. Мельника, Є.В. Невмержицького, Г.П. Пожидаєва, М.О. Потебенька, О.Я. Прохоренка, І.В. Пшеничного, О.П. Рябченко, Т.В. Серватко, Ю.Ю. Сорочика, М.І. Хавронюка, В.І. Шакуна, О.Ю. Шостко та ін. Водночас дискусійним залишається питання щодо системи суб'єктів протидії організованій злочинності та їхнього адміністративно-правового статусу, що зумовлює необхідність дослідження цих питань.

Метою статті є аналіз компетенції й повноважень (адміністративно-правового статусу) суб'єктів загальної компетенції щодо забезпечення протидії організованій злочинності в Україні.

Як загальною юридичне поняття правовий статус походить від лат. status – становище, сукупність прав та обов'язків фізичної та юридичної особи. За характером правового регулювання виділяють загальний, галузевий і спеціальний правовий статус. Правовий статус юридичних осіб визначається через їхню компетенцію, тобто права й

обов'язки цих осіб, зафіксовані в чинному законодавстві. Йдеться про державні органи, підприємства, установи та організації. Їхній правовий статус відображається в законах, положеннях, статутах та інших нормативно-правових актах про ці органи, підприємства, установи й організації. Від повноти юридичної фіксації повноважень цих юридичних осіб залежить ефективність їхньої діяльності [1, с. 44]. Адміністративно-правовий статус забезпечується нормами адміністративного права та механізмом їх реалізації, що вкрай важливо для суб'єктів протидії організованій злочинності.

У юридичній літературі існують різні підходи до розуміння складників елементів адміністративно-правового статусу, сьогодні поки що відсутня єдина думка із цього питання. Зокрема, розкриваючи зміст адміністративно-правового статусу державного органу, О.О. Бандурка зазначає, що частіше за все під адміністративно-правовим статусом державного органу розуміють певну сукупність його повноважень юридично-владного характеру, реалізація яких забезпечує виконання покладених на нього завдань [2, с. 23]. Такий підхід, на нашу думку, є дещо не повним (вузьким), оскільки не охоплює такі важливі складники адміністративно-правового статусу, як порядок формування суб'єкта протидії організованій злочинності й гарантії його незалежності. Крім того, вагоме значення має мета створення того чи іншого суб'єкта протидії організованій злочинності. Без визначення такої мети неможливо здійснити повну адміністративно-правову характеристику того чи іншого суб'єкта, оскільки не має змоги ідентифікувати його в системі суб'єктів протидії організованій злочинності зі схожими, а подекуди й ідентичними повноваженнями.

А.Ю. Коротких зазначає, що адміністративно-правовий статус державного органу, по-перше, визначає міру належної, а в деяких випадках необхідної його поведінки; по-друге, невід'ємною передумовою адміністративно-правового статусу є його закріплення в нормативно-правових актах, які є чинними на момент реалізації його статусу; по-третє, адміністративно-правовий статус охоплює сукупність взаємопов'язаних складників (компетенцію, функціональність та організаційні засади діяльності), що забезпечують цілісну конструкцію розглядуваної категорії; по-четверте, є універсальною категорією, яка відображає специфіку діяльності відповідного суб'єкта [3, с. 135]. Науковий інтерес до досліджуваного питання викликають думки Ю.А. Тихомирова, який розглядає адміністративно-правовий статус державного органу як сукупність взаємопов'язаних елементів, серед яких виокремлює мету; порядок утворення й функціонування державного органу; основні завдання; форми відносин з іншими ланками державного апарату [4, с. 119], та М.С. Єльцова, на думку якого правовий статус включає офіційну назву органа; порядок і спосіб його утворення; територію та межі дії; цілі діяльності, завдання й функції; обсяг і характер окремих владних повноважень; форми й методи діяльності; відповідальність; джерело фінансування органа; наявність або відсутність прав юридичної особи; право й обов'язок мати визначену внутрішню структуру; право користуватися державними символами тощо [5, с. 17].

На думку В.Б. Авер'янова, компетенція (права й обов'язки) є головним складником змісту адміністративно-правового статусу кожного органу, що доповнюється такими важливими елементами, як завдання, функції, характер взаємозв'язків з іншими органами (як по «вертикалі», так і по «горизонталі»), місце в ієрархічній структурі органів влади, порядок вирішення установчих і кадрових питань [6, с. 93].

Варто відмітити, що в науковій літературі подається багато й інших думок науковців щодо адміністративно-правового статусу, які в основному охоплюють вище наведений спектр його складників, тому наводити всі погляди, якщо вони не мають суттєвих відмінностей, на наш погляд, немає необхідності.

Ураховуючи напрями протидії організованій злочинності, окремі думки науковців, власний досвід, ми пропонуємо систему суб'єктів протидії організованій злочинності поділити на три категорії:

1. Органи загальної компетенції, що виробляють і забезпечують реалізацію політики протидії організованій злочинності, до яких варто зарахувати державні органи, яким властиве управління (адміністрування) та контроль за всіма сферами суспільного життя. До таких суб'єктів доцільно зарахувати Верховну Раду України (далі – ВРУ), Президента України, Кабінет Міністрів України (далі – КМУ), місцеві державні адміністрації та органи місцевого самоврядування.

2. Органи галузевої (функціональної) компетенції, що покликані здійснювати протидію організованій злочинності: Національна поліція України, Служба безпеки України, Національне антикорупційне бюро України, прокуратура, Державне бюро розслідування.

3. Органи змішаної компетенції, котрі здійснюють протидію організованій злочинності в певній сфері під час виконання своїх основних функцій і для яких протидія організованій злочинності не є їхнім основним завданням. Як правило, вони залучаються до такої діяльності органами галузевої (функціональної) компетенції епізодично.

У статті ми зупинимося лише на першій групі суб'єктів протидії організованій злочинності, яким належить прерогатива визначення внутрішньої й зовнішньої політики держави, складником якої є й політика вироблення державного механізму протидії організованій злочинності і здійснення цього процесу на місцях.

Створення належного адміністративно-правового механізму протидії організованій злочинності без нормативно-правового забезпечення неможливе. Відповідно до ст. 75 Конституції України, єдиним органом законодавчої влади в Україні є парламент – ВРУ [7], яка й визначає за законодавчому рівні державну політику у сфері протидії організованій злочинності. У статті 85 Конституції України визначено повноваження ВРУ. Оскільки Конституцією України серед суб'єктів здійснення внутрішньої й зовнішньої політики України основне місце відводиться ВРУ, нею ж визначаються повноваження інших органів державної влади, права, свободи й гарантії людини та громадянина, прийняття законів, якими визначаються суб'єкти протидії організованій злочинності, їхня мета, завдання, функції, компетенція, повноваження, відповідальність, методи здійснення такої діяльності й багато інших питань, то це має суттєве значення для визначення політики і стратегії протидії організованій злочинності.

Здійснення протидії організованій злочинності було б неможливим без фінансового та матеріально-технічного забезпечення цієї діяльності, яке зараховано до компетенції ВРУ, – розгляду й затвердження Державного бюджету України, внесення змін до нього, контроль за його виконанням і прийняття рішення щодо звіту про виконання Державного бюджету України.

До повноважень ВРУ зараховано розгляд і затвердження загальнодержавних програм економічного, науково-технічного, соціального, національно-культурного розвитку, охорони довкілля, що має вагоме значення для протидії організованій злочинності. Розглядаючи та схвалюючи Програму діяльності КМУ, ВРУ повинна вимагати від Уряду передбачення заходів щодо забезпечення правопорядку в державі, в т. ч., а можливо, і насамперед визначення шляхів протидії організованій злочинності. Але аналіз таких програм свідчить, що ці питання, на жаль, не відображено поки що в програмах діяльності КМУ.

Відповідно до Конституції та закону, ВРУ повинна здійснювати контроль за діяльністю КМУ, але, на жаль, можна сказати, що ВРУ VIII скликання самоусунулася від виконання цієї функції. КМУ не здійснював щорічного звітування, а по окремих питаннях, зокрема про стан протидії

організованій злочинності, заслуховування керівників правоохоронних органів (МВС України, СБУ, Генерального прокурора) не проводилося взагалі.

Велике значення в протидії організованій злочинності відіграє повноваження ВРУ щодо затвердження загальної структури, чисельності, визначення завдань і функцій СБУ, Збройних Сил України, інших утворених відповідно до законів України військових формувань, а також МВС України. Відповідно до цього повноваження і ст. 5 Закону України «Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю», в разі необхідності ВРУ на постійній або тимчасовій основі можуть бути створені й інші спеціальні органи для боротьби з організованою злочинністю [8]. ВРУ не тільки можуть утворюватися інші органи для протидії організованій злочинності, а й ліквідуватися чинні. Так, у 2015 році Законом України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо реформування органів внутрішніх справ» [9] ліквідовано спеціальні підрозділи МВС України щодо боротьби з організованою злочинністю, що, за оцінками багатьох фахівців, є великою помилкою в протидії організованій злочинності.

У рамках здійснення парламентського контролю й відповідно до ст. 23 Закону України «Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю» [8], ВРУ, а також профільний Комітет ВРУ здійснюють контроль: 1. За виконанням законів у сфері боротьби з організованою злочинністю й витрачанням коштів, які виділяються на ці цілі. 2. ВРУ не рідше ніж один раз на рік повинна заслуховувати звіт Голови профільного Комітету ВРУ, доповіді Голови СБУ, Голови Національної поліції, Генерального прокурора про стан протидії організованій злочинності, а також доповіді Координаційного комітету по боротьбі з організованою злочинністю при Президенті України, хоча цей Комітет ліквідовано Указом Президента України «Про деякі питання організації діяльності Ради національної безпеки і оборони України» від 08.02.2005 № 208 [10]. Із тих пір зміни до закону не внесені, що свідчить про правовий нігілізм у цьому питанні.

ВРУ та її профільний Комітет у міру необхідності може заслуховувати звіти й доповіді посадових осіб інших державних органів з окремих питань, пов'язаних зі здійсненням протидії організованій злочинності. Відповідно до ст. 24 Закону [8], до повноважень профільного Комітету ВРУ зараховано: а) контроль за виконанням законодавства про боротьбу з корупцією й організованою злочинністю, перевірку діяльності спеціальних підрозділів з боротьби з організованою злочинністю СБУ та підрозділів Національної поліції; б) підготовку законопроектів, спрямованих на боротьбу з корупцією й організованою злочинністю; в) вивчення практики застосування законів органами, які ведуть боротьбу з корупцією й організованою злочинністю, з метою вдосконалення законодавства та діяльності з питань боротьби з корупцією й організованою злочинністю, підготовку пропозицій щодо тлумачення норм законів; г) давання згоду на створення й ліквідацію спеціальних підрозділів з боротьби з корупцією й організованою злочинністю органів МВС України, органів Державної податкової адміністрації України, СБУ, Військової служби правопорядку в Збройних Силах України, органів прокуратури України та інших органів і підрозділів, створених для боротьби з корупцією й організованою злочинністю, а також призначення на посади та звільнення з посад керівників спеціальних підрозділів та органів прокуратури з нагляду за виконанням законів спеціальними підрозділами з боротьби з корупцією й організованою злочинністю.

Профільний Комітет ВРУ має право: а) перевіряти виконання законів про боротьбу з корупцією й організованою злочинністю, а також доручати проведення перевірок іншим органам і посадовим особам; б) уносити подання щодо виявлених правопорушень про притягнення до відповідальності посадових осіб згідно із законодавством

України; в) перевіряти законність та обґрунтованість використання в боротьбі з організованою злочинністю учасників злочинних угруповань, спеціальних технічних засобів, застосування інших негласних заходів. Із цього питання Комітет один раз на 6 місяців заслуховує Генерального прокурора, Голову Національної поліції, Голову СБУ [8].

Наступним суб'єктом протидії організованій злочинності є Президент України, який, відповідно до ст. 102 Конституції України, є главою держави й гарантом додержання прав і свобод людини та громадянина, забезпечує національну безпеку (п. 1), якій загрожує й організована злочинність; звертається з посланнями до народу та зі щорічними й позачерговими посланнями до ВРУ про внутрішнє й зовнішнє становище України (п. 2). Під час звернень Президент України має можливість серед інших питань актуалізувати питання про стан протидії організованій злочинності та визначати стратегічні напрями такої протидії, ініціювати конкретні заходи; здійснює керівництво у сфері національної безпеки (п. 17); очолює РНБО України (п. 18); підписує закони, прийняті ВРУ, і має право вето щодо прийнятих законів (крім законів про внесення змін до Конституції України) з наступним поверненням їх на повторний розгляд ВРУ (п. п. 29, 30). Президент України на основі та на виконання Конституції й законів України видає укази та розпорядження, які є обов'язковими до виконання на території України [7] і важливими для оперативного вирішення питань протидії організованій злочинності.

Важливим суб'єктом протидії організованій злочинності є КМУ, який, відповідно до ст. 113 Конституції України, є вищим органом у системі органів виконавчої влади [7]. Забезпечуючи протидію організованій злочинності, КМУ здійснює внутрішню й зовнішню політику держави, виконання Конституції та законів України, актів Президента України; заходи щодо забезпечення прав і свобод людини та громадянина; проведення фінансової, цінової, інвестиційної та податкової політики; політики у сферах праці й зайнятості населення, соціального захисту, освіти, науки й культури, охорони природи, екологічної безпеки та природокористування; розробляє і здійснює загальнодержавні програми економічного, науково-технічного, соціального й культурного розвитку України; забезпечує рівні умови розвитку всіх форм власності; здійснює управління об'єктами державної власності відповідно до закону; уживає заходи щодо забезпечення національної безпеки України, громадського порядку, боротьби зі злочинністю; організовує й забезпечує здійснення зовнішньоекономічної діяльності України, митної справи; спрямовує та координує роботу міністерств, інших органів виконавчої влади; утворює, реорганізовує та ліквідує відповідно до закону міністерства й інші центральні органи виконавчої влади, діючи в межах коштів, передбачених на утримання органів виконавчої влади; призначає на посади та звільняє з посад за поданням Прем'єр-міністра України керівників центральних органів виконавчої влади, які не входять до складу КМУ; здійснює інші повноваження, визначені Конституцією та законами України (ст. 116) [7]; здійснює контроль за додержанням законодавства органами виконавчої влади, їх посадовими особами, а також органами місцевого самоврядування з питань виконання ними делегованих повноважень органів виконавчої влади; уживає заходів щодо захисту прав і свобод, гідності, життя і здоров'я людини та громадянина від протиправних посягань, охорони власності та громадського порядку, забезпечення пожежної безпеки, боротьби зі злочинністю, запобігання і протидії корупції; здійснює заходи щодо забезпечення виконання судових рішень органами виконавчої влади та їх керівниками; організовує фінансове й матеріально-технічне забезпечення діяльності правоохоронних органів, соціальний захист працівників зазначених органів і членів їхніх сімей; забезпечує координацію й контроль за діяльністю органів виконавчої влади щодо запобігання і протидії корупції (п. 3 ст. 20) [11].

Із наведеного аналізу законодавства видно, що протидія корупції для КМУ визначена декілька разів, а протидія організованій злочинності жодного разу не згадується, хоча вона тісно пов'язана з корупцією та іншими злочинними діяннями. Можна сказати, що організована злочинність очолює «пріоритетні» напрями злочинної діяльності. Тому КМУ повинен забезпечувати політику держави щодо протидії організованій злочинності, що становить загрозу й національній безпеці України. Якщо ВРУ реалізує політику протидії організованій злочинності в основному через законодавче забезпечення й контрольну діяльність, то КМУ призваний забезпечити реалізацію цих законодавчих актів переважно в організаційній формі – розроблення й затвердження спеціальних програм протидії організованій злочинності; кадрове, матеріально-технічне забезпечення та багато іншого. КМУ має можливість щодо протидії організованій злочинності залучати всю систему виконавчої влади (міністерства, інспекції, агентства, служби), органи місцевого самоврядування тощо.

Голови місцевих державних адміністрацій під час здійснення своїх повноважень відповідальні перед Президентом України та КМУ, підзвітні й підконтрольні органам виконавчої влади вищого рівня. Разом із цим місцеві державні адміністрації підзвітні й підконтрольні радам у частині повноважень, делегованих їм відповідними районними чи обласними радами (ст. 118). Місцеві державні адміністрації на відповідній території забезпечують виконання Конституції та законів України, актів Президента України, КМУ, інших органів виконавчої влади; законність і правопорядок; додержання прав і свобод громадян; виконання державних і регіональних програм; взаємодію з органами місцевого самоврядування (ст. 119) [7].

КМУ спрямовує й координує діяльність місцевих державних адміністрацій щодо виконання Конституції та законів України, актів Президента України, актів КМУ, органів виконавчої влади вищого рівня, здійснення на відповідній території інших наданих місцевим державним адміністраціям повноважень. Голови місцевих державних адміністрацій під час здійснення своїх повноважень відповідальні перед КМУ. Місцеві державні адміністрації та їх голови підзвітні й підконтрольні КМУ в межах його повноважень. Районні, районні у містах Києві та Севастополі державні адміністрації подають пропозиції з питань, що потребують вирішення КМУ [11].

Варто відмітити, що визначені в законодавстві взаємовідносини КМУ з міністерствами та іншими центральними органами виконавчої влади, місцевими державними адміністраціями дають можливість комплексного підходу до

застосування адміністративно-правового механізму забезпечення протидії організованій злочинності в Україні. Водночас, на жаль, ці положення стосовно досліджуваної проблеми, як правило, не застосовуються. Тому й відсутній комплексний підхід до вирішення питань з адміністративно-правового механізму забезпечення протидії організованій злочинності.

Аналіз положень Закону України «Про місцеве самоврядування» [13] дає нам підстави окремі повноваження цих органів зарахувати до протидії організованій злочинності, а саме: затвердження програм соціально-економічного та культурного розвитку відповідно району, області, цільових програм з інших питань, заслуховування звітів про їх виконання (п. 16 ст. 43); заслуховування звітів голів місцевих державних адміністрацій, їх заступників, керівників структурних підрозділів місцевих державних адміністрацій про виконання програм соціально-економічного й культурного розвитку, бюджету, рішень ради із зазначених питань, а також про здійснення місцевими державними адміністраціями делегованих їм радою повноважень (п. 28 ст. 43); заслуховування інформації прокурорів і керівників органів Національної поліції про стан законності, боротьби зі злочинністю, охорони громадського порядку та результати діяльності на відповідній території (п. 36 ст. 43).

Виходячи із цих повноважень, в окремих регіонах розробляються й затверджуються програми щодо забезпечення публічної безпеки, правопорядку на території обслуговування тощо. Недоліком таких програм є те, що вони складаються переважно на рік і мають загальний характер без урахування, на жаль, небезпеки організованої злочинності.

Верховній Раді України, Президентові України, Кабінету Міністрів України належить прерогатива визначення внутрішньої й зовнішньої політики держави, складником якої є й політика вироблення державного механізму протидії організованій злочинності. Реалізація такої політики на місцях здійснюється за допомогою місцевих державних адміністрацій та органів місцевого самоврядування, які теж мають свою компетенцію й повноваження із зазначених питань.

Аналіз нормативно-правових актів, що визначають компетенцію й повноваження зазначених суб'єктів, свідчить, що сьогодні є можливість використання комплексного адміністративно-правового механізму забезпечення протидії організованій злочинності в Україні. Разом із цим, на жаль, зазначеними суб'єктами така можливість не використовується, суттєвої уваги цьому напрямку не приділяється, що породжує епізодичні підходи до вирішення питань з протидії організованій злочинності й відсутність ефективних результатів такої діяльності.

ЛІТЕРАТУРА

1. Юридична енциклопедія : в 6 т. / редкол.: Ю. С. Шемшученко (голова редкол.) та ін. Київ : Укр. енцикл., 1998–2004. Т. 5 : П-С. 736 с.
2. Бандурка О.О. Державна податкова служба в Україні: система, правовий статус, модернізація : монографія. Харків : Нац. ун-т внутр. справ, 2004. 234 с.
3. Коротких А. Поняття та структура правового статусу адміністративного суду як суб'єкта адміністративної юрисдикції. *Митна справа*. 2013. № 5 (89). С. 134–139.
4. Тихомиров Ю. А. Управление делами общества: Субъекты и объекты управления в социалистическом обществе. Москва : Мысль, 1984. 223 с.
5. Ельцов Н. С. Правовой статус территориальных органов юстиции в современной России (Теоретический аспект) : дисс. ... канд. юрид. наук : 12.00.01 / Российская правовая академия. Москва, 2003. – 214 с.
6. Виконавча влада і адміністративне право / В.Б. Авер'янов та ін. ; під заг. ред. В.Б. Авер'янова. Київ : Видавничий Дім «Ін-Юре», 2002. 668 с.
7. Конституція України від 28.06.1996. URL: <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80> (дата звернення: 20.08.2019).
8. Про організаційно-правові основи боротьби з організованою злочинністю : Закон України від 30.06.1993 № 3341-XII. *Відомості Верховної Ради України*. 1993. № 35. Ст. 358.
9. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо реформування органів внутрішніх справ : Закон України від 12.02.2015 № 193-VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2015. № 21. Ст. 134 (зі змінами).
10. Про деякі питання організації діяльності Ради національної безпеки і оборони України : Указ Президента України від 08.02.2005 № 208. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/208/2005> (дата звернення: 10.08.2019).
11. Про Кабінет Міністрів України : Закон України від 27.02.2014 № 794-VII. *Відомості Верховної Ради України*. 2014. № 13. Ст. 222 (зі змінами).
12. Про місцеві державні адміністрації : Закон України від 09.04.1999 № 586-XIV. *Відомості Верховної Ради України*. 1999. № 20–21. Ст. 190 (зі змінами).
13. Про місцеве самоврядування в Україні : Закон України від 21.05.1997 № 280/97-ВР. *Відомості Верховної Ради України*. 1997. № 24. Ст. 170 (зі змінами).